

Det andet uopklarede spørgsmål er den italienske rolle. Det synes vi også efterlader en stribe problemer. Er det klogt med den nyere europæiske historie i erindring at lade Italien være leder? Italien har vel nogle oplagte interesser at varetage, som ikke er danske interesser. Kan det garanteres, at Italien ikke misbruger FN-styrken til med magt at forhindre enhver flygtningestrøm fra Albanien til Italien? Det er klart, at det spørgsmål accentueres efter vædringen af det albanske flygtningeskib med over 100 ofre. Samtidig er det en kendt sag, at ledende italienske politikere har haft et tæt forhold til Berisha.

Det tredje uafklarede spørgsmål: Hvorfor denne massive militærindsats for at beskytte nødhjælpen, når nødhjælpsorganisationerne selv siger, at de ikke har brug for det, og når realiteten er, at de har runddelt nødhjælp i 4 uger i Albanien uden problemer.

I påsken var meldingen fra Læger uden Grænser – det er normalt en meget pålidelig og altid humanitær og oprigtig organisation – at de efter besøg i 40 albanske byer ikke så tegn på humanitære katastrofer. De så nød, de så fattigdom, så det brager, men de så ikke en humanitær katastrofe.

Radioavisen kunne sidste torsdag og også i dag melde om nødhjælpsorganisationer, der faktisk bringer fødevarer og medicin ud. Det foregår allerede i dag. Hvad er det så, styrken skal beskytte? Det er jo ikke sådan, at der kun er løsgående banditter i syd. Det er formentlig Berishas egne sikkerhedsstyrker, der er den største direkte trussel.

Tør man intervenere her, når man ikke turde rejse til Sydalbanien, da Berisha frarådede det?

Så meget om de kritiske spørgsmål. Jeg skal så vende mig til de konstruktive og sige, hvordan en operation efter vores opfattelse burde forløbe. Jeg siger det, fordi vi anerkender til fulde, at Albanien har brug for det internationale samfunds hjælp og støtte.

Efter SF's opfattelse er der fire relevante punkter at sætte ind på. Vi foreslår, at Danmark yder sit bidrag i form af en politistyrke, gerne som del af en international politistyrke, der får til opgave at hjælpe til med at sætte våbenindsamlingen i gang, måske endda opkøbe de håndvåben, der er i omløb, og derudover være behjælpelig ved forberedelsen, ved gennemførelsen og ved udmøntningen af valgene i juni. Det er jo helt afgørende, at vi ikke gentager situationen fra maj sidste år, hvor OSCE også var til stede ved valgene. Det er helt afgørende,

at man mere direkte sikrer et forløb, der betyder frie og fair valg.

Jeg vil også godt i den forbindelse direkte spørge udenrigsministeren: Hvad med præsidentembedet? I de hektiske dage i Albanien udpegede det parlament, som er valgt ved bedrag og svindel, Berisha til at fortsætte yderligere 5 år. Bliver der valg til præsidentembedet? Det er helt afgørende og nøglespørgsmålet i den her proces.

Det tredje, vi vil foreslå, er en plan for en civil rekonstruktion og for en økonomisk genopbygning. Erfaringerne må have lært os, at social udvikling er det helt afgørende på lidt længere sigt for at få fjernet de spændinger, der er resultatet af blandingen af politisk skrøbelige systemer og sociale spændinger.

Endelig foreslår SF, at Danmark tager et politisk initiativ som formandsland. Som foreslået af SF's formand vil det være et oplagt initiativ at invitere de politikere, der skal derned, til en rundbordssamtale i København. Det ville være så meget desto vigtigere, som den eneste holdbare løsning på situationen er en politisk løsning, i modsætning til Berisha og hans partis udsagn om, at den anden part skal uskadeliggøres.

Jeg skal slutte af med at konkludere, at på det foreliggende grundlag kan SF ikke støtte beslutningsforslaget. Vi finder, der er for mange ubesvarede spørgsmål. Vi finder, der er ting, der risikerer at trække direkte i den forkerte retning i forhold til vores ønsker om Albaniens udvikling. Vi foretrækker, at Danmark bidrager med de punkter, jeg lige har nævnt.

Så vil jeg bare runde af med at understrege, at dette ikke var en tale for, at Danmark skulle være sig selv nok. Det var ikke en tale for, at albanerne skulle sejle deres egen sø. Det var et bidrag til, hvordan vi tager fat på de alvorlige problemer i Albanien. Jeg vil meget advare imod, at enhver diskussion af denne type fremover bliver en diskussion, der tager afsæt i den sidste indsats, der var Bosnien. Der var det af indlysende grunde rigtigt at rykke ud med tungt militær. Hvis man bruger den analyse til enhver fremtidig indsats i et område, hvor der er uro, laver man nogle kortslutninger, som ikke er med til at fremme, men hæmme en fredelig udvikling.